

TÖRÖKÖR

2014. október

A törökóri gyülekezet lapja

Szüreti gondolatok

Balássy András

Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről. Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon.

Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot emelt, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de az vadszőlőt termett!

Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és a szőlőm között!

Mit kellett volna még a szőlőmmel tenni, amit meg nem tettem? Azt vártam, hogy jó szőlőt terem majd, miért termett mégis vadszőlőt?

Megmondom én nektek, most mit tesztek szőlőmmel: kerítését lerombolom, hogy lelegethessen, kőfalát kidöntöm, hogy összetiporják!

Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt!

A Seregek Urának szőlője: Izraelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság! (Ézs 5,1-7)

Ézsaiás bordalt énekel. Talán éppen a templom udvarában. Bizony nyúl népes „közönség”, gyülekezet előtt. Először talán megütköznek: miért énekel egy próféta, Isten küldötte bordalt? Aztán pedig bizonyára megdöbbennek. Majd valószínűleg meg is botránkoznak: az ünnepre! Vidám bordálnak álcázva ostromoz minket!

Az üzenet világos. Isten áldásai nem céltalanok. Gyümölcsöt vár az ő népétől.

Nem. Isten nem haszonleső. Neki nem lesz jobb, ha népe engedelmeskedik. Az elnyomottaknak, gyengéknek, kitaszítottaknak lesz jobb. Meg persze azoknak is, akik segítenek rajtuk. Meg azoknak is, akik ezt látják. Az egész világ.

Ha pedig nincs gyümölcs, jön az ítélet. De erről később.

Előbb még egy némiképp hasonló történet, melyet Jézus mondott tanítványainak.

Azután ezt a példázatot mondta: Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki! (Lk 13,6-9)

Itt ugyan egy fügefa nem terem gyümölcsöt, ám a párhuzam nyilvánvaló. Gyümölcs nélkül jön az ítélet. De van itt egy fontos kitétel: előtte még megtetézett áldás. Isten nem zsörtölődik, nem hidegül el, ha elégedetlen. Megáld. Most már aztán tényleg vegyél észre! Vedd észre magad! Én szóltam. Most szólok. Még jobban lesz dolgod. De gyümölcsöt kell teremned, mert ezért vagy itt. Hogy jobbá legyél. Hogy jobbá tegyél. Hogy jobbá legyen a világ.

Folytatás a 2. oldalon

GYÜLEKEZETI ÉLET

Július 21-e és 25-e között Balatonalmádiban szerveztük meg a gyülekezet nagyon sikeres hitmélítő és közösségsszervező ifjúsági tábort, a Te-TRISZ tábort. Koroknai-Tegez Ferenc nagytiszteletű úr vezetésével tizenegy fiatal, Barabás Anna, Barabás Lilla, Bátor Zsófia, Bátor Réka, Brouwer Dániel, Debreczeni László Farkas Benjámin, Farkas Bertalan, Lászlóffy Dóra, Lászlóffy Gábor és Tegez Balázs az emberi kapcsolatokról, különösen a férfiak és nők, Isten és ember kapcsolatáról gondolkodott és beszélgetett. A foglalkozások áhitattal, énekléssel egészültek ki, jutott idő játékra, fürdésre, pihenésre, s a résztvevők természetesen a tábor működtetéséhez szükséges minden egyéb munkát is elvégeztek. (Bátor Zsófia)

Július 25-e és 27-e között, tíz résztvevővel zajlott le Monoszlón az idei gyülekezeti hétvége. Az eddig mindig előre rögzített témakörrel szemben most, Koroknai-Tegez Ferenc nagytiszteletű úr javaslatára, a jelenlévők helyben döntöttek el, mivel foglalkoznának a legszívesebben. Pénteken az Ef 2,5-től indulva a protestantizmus öt meghatározó hitétételét, életvezető elvét tekintették át (sola Scriptura (egyedül a Szentírás), sola fide (egyedül hit által), sola gratia (egyedül kegyelemből), solus Christus (egyedül Krisztus), soli Deo gloria (egyedül Istené a dicsőség)). Szombat délelőtt az ApCsel 4, 30-ból indulva gyülekezeti jövőképről beszélgettek, majd délután az 1Móz 21,13 alapján pedig az iszlámmal ismerkedtek. A foglalkozások előadással kezdődtek, beszélgetéssel folytatódtak, közös énekléssel és imával fejeződtek be. Vasárnap a legfontosabb élmények és a tanulságok kerültek sorra. A jól sikerült hétvége, Koroknai-Tegez Ferenc búcsújaként is, a 134. énekünk 3. versszakának elénekelésével és imával zárult. (Dr. Nagy Sándor beszámolóját a 3-4. oldalon olvashatják.)

Augusztus 3-án visszatért a szószékre a szombat félét befejező Balássy András nagytiszteletű úr. A gyülekezet megemlékezett legidősebb tagja, dr. Makai Tibor 97. születésnapjáról, és Ladányi Sándorról, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának emeritus professzoráról, aki 77 évesen, hosszú szenvedés után tért meg teremtőjéhez.

Folytatás a 2. oldalon

**Folytatás az 1. oldalról
(Szüreti gondolatok)**

Ha nem, akkor jön az ítélet. Ha vad az a szőlő – forduljunk vissza Ézsaiás bordalához – akkor hagyom elvadulni. Isten nem megsemmisíteni akarja az ő népét, nem megtörni, nem porba alázni, hanem felrázni, rádöbbszteni bűnére, bűnének következményére. Nevelni. Növelni.

Igen, én akarok növekedni. Akarok gyümölcsöt teremni. Akarom az áldást – és nem csak magamnak. De hogyan teremjek gyümölcsöt, ha egyszer nem megy? Szüljem vagy izzadjam? Egyikre sem vagyok képes...

És már megint egy szőlős példa – Jézus mondja ezt is:

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbenem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad; ezeket összegyűjtik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbenem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek (Jn 15,1-8)

A legösszetettebb bibliai kép. Allegória. Az ítélet itt is lehetséges végkifejlet. De nem kell ennek így lennie. A gyümölcsstermés záloga az éltető szőlőtő – az üdvözítő, saját életét belénk átárasztó Krisztus, az egy Mester. És a gondos szőlősgazda – a szelíd, olykor szigorú szeretettel nevelő Atya, aki Igéjével tisztogat: tisztába teszi a fogalma-

kat, éles metszőkésével elhatárol egymástól jót és rosszat, helyeset és helytelent.

Nem tudhatom, Te, aki olvasod mindezt, hogyan is állsz, hol is tartasz. Senkit nem rémiszthetek, revolverezhetek a közelgő ítélettel. Senkire sem akarok nem létező áldásokat tukmálni. Isten Lelkének dolga, hogy kit-kit rádöbbsztsen az áldásként kapott biztonságra és gyarapodásra, mely az áldás továbbadásának felelősségével ruház fel; hogy bátorítson a megtoldott kegyelem lehetőségével; hogy reményt adjon az ítélet közepette; hogy vezessen a mindennapokban megélt engedelmisségben.

Azt azonban állíthatom, hogy gyülekezetünk – bár sok fájdalmat hordoz, és sok gonddal küzd – megtapasztalhatta Isten gazdag, túláradó áldását az elmúlt időszakban. És most hadd összpontosítsunk egyetlen területre: a külső építésben lehetségessé vált komoly előrehaladásra. A tetőfelújítás, különösen az utcafronti torony-előtető megépülése pedig már az elmúlt évek tervezgetése idején is szorosan egybefonódott számunkra közösen felismert küldetésünkkel. Történt ugyanis egy bő éve, hogy a gyülekezet sajátos feladatának kutatásakor a presbiterek, szolgálatvezetők mindenki más számára is nyitott közösségében erre a jézusi ígére bukkantunk rá: „Lámpást sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban.” (Mt 5,15) – azaz váljunk láthatóvá, legyünk hasznossá, áldássá itt, ebben a kis „házacskában”, szűk körben, amit Törökörnek hívunk. Nem mondom, hogy eddig ne lettek volna gyümölcsök. Az azonban egyértelmű: Istennek ez a mostani áldása egy újabb lehetőség, hogy további gyümölcsöt teremjünk. Legyünk még inkább olyan közösség, amely erősen gyökeredzik Krisztusban, ezért nyitott, figyelmes, kíváncsi; szolgálatkész, odaszánt, hiteles; felszabadult, hálás és örömteli. Legyünk még inkább olyan hely, ahová jó betérni, jó visszatérni, jó visszajárni. Hadd lelje bennünk örömét a Gazda!

**Folytatás az 1. oldalról
(Gyülekezeti élet)**

Augusztus 7-én délután a mi Urunk váratlanul hazahívta gyülekezetünk csöndes, de állhatatos tagját, Dibuz Ágostonné, Lantos Saroltát. 82 éves volt. 1956-ban, a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett villamosmérnöki diplomát. Először a Beloianisz Híradástechnikai Gyárban helyezkedett el itt ismerte meg élete párját, Dibuz Ágostont. Később visszahívták az egyetemre tanítani, ahol majd csak negyven éven át mérnökök generációit nevelte. Kutatásainak eredményeit összegezve több egyetemi jegyzetet

Dibuz Ágostonné

is írt. De mindez talán csak bizonyos összefüggésben fontos. Mert amikor most emlékeztünk rá, amikor most beszélünk róla, akkor először nem ez kívánczított elő, hanem az, ami családjához, ami gyülekezetéhez, ami Istenhez kötötte: a szeretete. Férje, lánya, unokái sok mindent elmondhatnának arról, hogyan osztotta meg élete minden óráját, kimerítetlenség tetsző erejét, hogy segítse és támogassa őket valamennyi dolgukban. Közösség, osztozás, hűség. Ez az, ami jellemezte, s amiért mi, a gyülekezet tagjai is, újra meg újra örülhettünk neki, hálások lehettünk érte. Istenhez fűző kapcsolatáról pedig bizonyágtételében ő maga beszélt. Hogy milyen korán megtapasztalhatta, még tizenhat éves sem volt, hogy Istennek terve van vele. Hogy faladatot bízott rá. S hogy mi mindent köszönhet kegyelmének. Az erejét és békéjét is. Beteljesült életét. Tanúságtételét rá mélyen jellemző mondatokkal fejezte be: „Hadd mondjam el még, hogy valaki azt kérdezte tőlem a minap, félek-e a haláltól? Nem félek. Tudom, hogy ki vár rám, tudom, hogy feltámadunk. Akkor meg miért félnék? Olvasom a Bibliát, s minduntalan hallhatom Jézus Krisztust, aki azt mondja, és milyen sokszor mondja, hogy ne félj, ne féljétek. Vagyis, ha a Bibliát kérdezem, ahogy szoktam, felütve itt-ott, amikor nyugtalanít valami, s amikor el kell döntenem valamit, ami kihát az életemre, akkor is ezt a választ hallom. Ne félj! Ne féljétek! Nem félek.”

Folytatás a 3. oldalon

Folytatás a 2. oldalról
(Gyülekezeti élet)

Augusztus 8-án reggel megszületett Balássy Johanna Katalin. Érkezése az egész gyülekezet öröme. Hálát adunk érte, s hisszük, semmi sem szakíthatja ki őt Isten szeretetéből. Áldott lesz, és ő maga áldás valamennyiünknek.

Augusztus 17-én, istentiszteletünk elején, Balássy András nagytiszteletű úr, hosszabb idő után újra földézhette a feltámadott Úr Jézus Krisztus szavait, melyekkel a keresztség sákramentumát rendelte. (Mt 28,18-20) A rövid igehirdetés az esemény összetett gazdagságára figyelmeztette a jelenlévőket, arra, hogy valamennyiünk nagy öröme, amikor Ábellel, Galambos András és Agócs Orsolya második gyermekével életbevágóan fontos dolog történik: a keresztségben újjászületik, Jézus Krisztus tanítványává, Isten népének tagjává, szövetségének részesévé válik. A gyülekezet imádságban köszönte meg az Úr áldott és áldó jelenlétét. A gyermeket, szokás szerint, az édesanyja és a nagytiszteletű úr körbevette, és mindenkinek bemutatva.

Augusztus 22-én az Új köztemetőben vettünk búcsút Dibuz Ágostonné, Lantos Saroltától, akit 82 éves korában, augusztus 7-én hívott haza a mi Urunk. Igehirdetésében Balássy András nagytiszteletű úr az ilyenkor mindig fölerősödő aggodalmas kérdéseket fogalmazta meg: mi történik elhunyt szeretettünkkel, mi lesz velünk nélküle, s vajon mi vár majd ránk életünk végén, amelyekre az alapigével, a vigasztalás ígéjével válaszolt: „Mind den gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van reátok!” (1Pt 5,7) Az Isten szeretete az Úr Jézus Krisztus kegyelme, és a Szentlélek megáldó és vigasztaló közössége szól hozzánk a szertartás során énekelt énekeinkből is: „Te benned bízunk eleitől fogva” (92. zsoltár 1-2.), „Az Úr énnékem őriző pásztorem” (23. zsoltár 1-2.), „Hadd menjek, Istenem, Mindig feléd” (422. ének), „Tudom, az én Megváltóm él” (421. dicséret), s végül, amit ritkán éneklünk: „Csak vándorút az életem, míg majd hazámba érkezem” (410,1-2).. A sírnál azzal a tudattal hajthattunk fejet, hogy Dibuz Ágostonné az élettel betelve, Isten akaratában megnyugodva távozott el közülünk.

September 4-én a presbiteri ülés három megoldandó kérdéskörrel foglalkozott. Az Aréna-per elvesztésének következményeivel, a kiadások és bevételek változása miatt szükségessé vált pótköltségvetés elkészítésével és elfogadásával, valamint a Hős utcai cigánymisszió esetleges külföldi támogatásával. Dr. Nagy Sándor főgondnok úr részletesen ismertette a presbitérium számára írásban benyújtott jelentését bejelentette, hogy a gyülekezetnek, a másodfokú ítélet alapján, közel 200 ezer forint, korábban már megelőlegezett szakértői díjat kell viselnie, ezen túl pedig az Aréna Corner Kft. részéről felmerült 455 ezer forintos ügyvédi munkadíjat is meg kell fizetnie.

Folytatás a 4. oldalon

Megint Monoszló!

Dr. Nagy Sándor

Meglepetéssel kezdődött az idén a monoszlói gyülekezeti hétvége: Koroknai-Tegez Ferenc nagytiszteletű úr azzal a kérdéssel fogadott bennünket, hogy mi legyen, és hogy legyen a három nap alatt, mert ő előre és nélkülünk nem határozott el semmit. Vagyis azzal foglalkozunk, amit közösen fontosnak, átgondolandónak találunk. Megvitattuk, és úgy találtuk, hogy a sok kérdés közül kettő különösen érdemes valamennyiünk figyelmére: szűkebben a gyülekezet jövőképe, tágabban pedig az iszlám. Megállapodtunk abban is, hogy a foglalkozások struktúrája előadás-beszélgetés-közös ima és éneklés legyen.

A péntek esti kezdő igeszolgálat textusa, nyilván a hétvége alapozásaként is, az Ef 2,5 volt, amit értelmezve nagytiszteletű úr a római katolikus egyház álláspontjával annak idején szembehelyezkedő reformáció ma ismét különös súlyú hittételeire mutatott vissza. Vagyis a keresztyén ember élete csak a Szentírás szerint, csak hit által, csak kegyelemből, csak Krisztusban bontakozhat ki, és igazulhat meg, s ezért egyedül Istent illeti a hála, csak az övé minden dicsőség.

Ebből a tanításból következett a szombat délelőtti program, a gyülekezeti jövőképpel kapcsolatos fejtegetések konklúziója is. Nagy-

tiszteletű úr az ApCsel 4,30-ból kiindulva Izrael népétől kezdve követte az egyház útját, bizonyítva, hogy nem az egyház örök, és nem az egyházközség. Ezért is a mi dolgunk az, hogy egyen-egyen elvégezzük azt a feladatot, szolgálatot, melyet Urunk ránk testált. A többi pedig úgyis az Ő akarata szerint fog alakulni! A mindezt munkáló Szent Lélekért pedig ne szűnjünk meg naponta imádkozni!

Az Iszlámról alkotott eddigi ismereteinket igyekezett rendezni és kiegészíteni a szombat délutáni alkalom. Az alapul választott ígerész (1Móz 21,13) ugyan Ismael leszármazottaira vonatkozik, de Mohamed mai követőire is érthetjük. Egy ilyen, a keresztyén, zsidó, és perzsa vallás szinkretizmusából elegyített eszmerendszernek a kiagyalója halálával el kellett volna sorvadnia. E helyett, megmagyarázhatatlanul, még ma is terjed, és százmilliókat mozgósít. Sajnos, militarista hatásokkal, de kapzsiságtól, hatalomvágytól fűtve is, felmérhetetlen kárt okoz a világ keresztyéniségének. Ezért fontos foglalkoznunk vele! Nagytiszteletű úrnak valószínűleg igaza van, amikor önvédelmi eszközként – nem említve most a hívő ember evidens lelki fegyvereit – a keresztyén radikalizmust jelöli meg, azaz azt a fajta magatartást, eltökéltséget, mely saját felfogásunkat egyértelművé, vitathatatlanná teszi az álvallások, tévtanítások követőivel szemben.

Folytatás a 4. oldalon

Akik ott voltak

Folytatás a 3. oldalról
(Megint Monoszló!)

A vasárnapi morzsaszedés során ki-ki módot találhatott a maga számára leghangsúlyosabb élmény, tapasztalat, belátás megfogalmazására, közreadására. Egyébként Monoszló volt Koroknai-Tegez Ferenc nagytiszteletű úr fél éves helyettesítő szolgálata-

tának záró momentuma, de e miatt sem rajta, sem a résztvevőkön nem mutatkozott szomorúság vagy bánat, hiszen e három nap során éppen elegendő lelki-szellemi ajándékot kaptunk ahhoz, hogy a 134. énekünk harmadik versszakát elénekelve derűsen és jó kedvvel, hálátelt szívvel induljunk utunkra.

Ne félj, csak higgy!

Őrhelyemre állok, odaállok a bástyára, figyelek, várva, hogy mit szól hozzám és mit felel panaszsomra (az Úr). (Habakuk 2, 1)

Barabás Ildikó

Mátyás király szülővárosában, kincses Kolozsváron láttam meg a napvilágot 1972-ben. Édesapám gépészmérnök, édesanyám angol-magyar szakos tanár. Bátyám, Csaba, 1 évvel idősebb nálam, Márton öcsém pedig 5 évvel fiatalabb.

Iskolás éveimet Kolozsváron töltöttem. Zenei tanulmányaimat már óvodásként elkezdtem. Első osztályos korom óta hegedülök, később zongorázni is tanultam. Nagyon mozgalmass, színes, eseménydús gyerekkort tudhatok magaménak. Hogy mennyire szükségem volt erre a neveletésre, akkor még nem sejthettem!

1989-ben települtünk át családdal Magyarországra. A Debreceni Református Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat, az Orando et laborando (Imádkozva és dolgozva) jelmondata alatt. Kollégista lettem. Akkoriban az ország valamennyi tájáról, de bátran mondhatom, hogy határokon kívülről is érkeztek az alma materbe, így mindennapjaimat együtt éltem osztályom legalább kilencven százalékával. Védett, zárt és tiszta légkör vett körül ott is. Zenei tanulmányaimat is folytattam, emellett Berkesi Sándor védőszárnyai és támogatása alatt a kóruséletbe is beleszóppentem. Ahogy az ott-honi és a kollégiumi nevelés, a ze-

Barabás Ildikó

ne és az egyház is összekapcsolódtak bennem.

Mivel nagyon szerettem és szeretem az embereket, a tudást, az iskolát, a tanulást, a tanítást, és a tantárgyak között sem tudtam különbséget tenni, mi más választhattam volna, mint a tanítóságot. Ott mindennel foglalkozunk! Ma már azt mondom, hogy életem legjobb döntése ez volt, hisz nem tudok magam számára érdekesebb, inspirálóbb és változatosabb munkáról, amit ennyire szívesen végeznék. Pedig elég nehéz éveket tudok a hátam mögött. Laktam és tanítottam falun, Perbálon, vidéki városban, Szegeden, majd Gödön. Körülbelül 2-3 évente következett egy-egy újabb változás. Magamban sokáig kutattam: lehet, hogy én vagyok mindennek az oka? Hogy is lehet ilyen „gyökértelenül” élni? Igaz, rengeteg tapasztalattal gazdagodhattam.

Folytatás az 5. oldalon

Folytatás a 3. oldalról
(Gyülekezeti élet)

A szakértői díjat már korábban megelőlegezte, most, a peresztés miatt, előzetes ígérete szerint, a végleges rendezést is magára vállalta. Az ügyvédi költség kifizetésére lehetetlenül rövid, rögtön a presbitéri gyűlést követő napon lejárá határidőt kaptunk. Főgondnok úr arról tájékoztatta a presbitériumot, hogy a költség elengedése érdekében levelet írt az Aréna Corner Kft. ügyvédjének, erre az ülés időpontjáig nem kapott választ. (Dr. Fekete Sándor ügyvéd ülés után érkezett levelében a kérést elutasította.) Ekkora összeg kifizetéséhez a gyülekezetnek egyházmegyei engedélyre van szüksége, amelynek beszerzése időigényes. Ha azonban a kifizetéssel megvárjuk az engedélyt, akkor félt, hogy végrehajtást kezdeményeznek ellenünk. Ezért a gyülekezet helyett főgondnok úr átutalja a 455 ezer forintot, azaz ezt az összeget kölcsönadja a gyülekezetnek. Jelezte, hogy feleségével együtt 200 ezer forintot kívánnak adományozni a toronyépítés céljára, amely csökkenteni fogja a gyülekezet által számára visszafizetendő összeget. A presbitérium a jelentést tudomásul vette, és felajánlásaiért dr. Nagy Sándor főgondnok úrnak, dr. Horváth György egyházmegyei jogtanácsosnak pedig azért, mert az egész ügyben ingyen járt el, köszönetet mondott. Ezt követően Balassy András nagytiszteletű úr tétélesen ismertette a pótköltségvetési javaslatot, amit a presbitérium öt igen szavazattal, egy tartózkodás mellett elfogadott, azaz a gyülekezet 2014. évi költségvetésének bevételi és kiadási főösszegét 1 170 000 forinttal megemelte. A cigánymisszió esetleges külföldi támogatásáról –nagytiszteletű úr felkérésére –, Tukacsné dr. Busi Margit, a Hős utcai missziós szolgálat vezetője, gazdagréti presbiter tájékoztatta a presbitériumot. Bejelentette, hogy a támogatási szándék időközben tárgyalanná vált, minthogy azonban ilyen lehetőség már nem először merült fel, célszerű volna felkészülni arra, hogy a továbbiakban jól átgondolt, megvalósításra kész tervek álljanak rendelkezésre, egyszersmind érdemes volna nemcsak várni, de keresni is a missziót szolgáló támogatásokat. Egyelőre egy félállásban foglalkoztatott diakónus alkalmazásának vagy egy közösségi helyiség kialakításának ötlete merült fel a Hős utcai misszió továbbfejlesztésére. Utóbbi működtetése a Kontúr Közhasznú Egyesület Szociális Műhelyével közösen történne. Ez egy világi szervezet, többnyire szociológus és szociális munkás egyetemisták az önkénteseik, a Hős utcai telepen közösségépítés a céljuk. Már eddig is jó volt velük az együttműködés. A presbitérium a beszámolót tudomásul vette. Egyéb napirendi pontként nagytiszteletű úr ismertette a közgyűlési tisztújítás szabályait és menetét. 2014. szeptember 27-én lesz az egyházmegyei jelölő közgyűlés, amelyen a presbitérium elnöksége fog részt venni, és jelölni. Az erre rákövetkező presbitéri gyűlésen a presbitérium szavazni fog az egyházmegyei jelöltekről. (Nagy Balázs Ágoston)

Folytatás az 5. oldalon

Folytatás a 4. oldalról (Gyülekezeti élet)

Szeptember 21-én, istentisztelet előtt, Balássy András és Balássy Hajnalka, először hozták el a gyülekezetbe harmadik gyermeküket, Johanna Katalint, hogy bemutassák, imádságban megköszönjék, hálát adjanak érte, s kérjék életére Isten áldását.

HÍREK

Hajdú Mihály. A Magyar Nyelvtudományi Társaság és az ELTE Magyar Nyelvtudományi és Finnugor Intézete szeptember 29-én, az ELTE BTK Kari Tanácstermében Neveink világa, a magyar névkutatás helyzete és feladatai. Hajdú Mihály emlékére címmel konferenciát szervezett. A konferencia áttekintette a tulajdonnevek állományát, történetét, jellemzőit, kulturális és társadalmi jelentőségét vizsgáló magyar névtani kutatások szakmai körülményeit, eredményeit, és jövőbeli feladatait. Külön előadások foglalkoztak Hajdú Mihállyal, a tudós kutatóval és tudományszervezővel, a tudománynépszerűsítővel, egyetemi tanárral és a lokálpatriótával, hogy méltó módon tisztelegjenek a magyar névkutatás meghatározó alakjának, gyülekezetünk nemrég elhunyt személyiségének az emléke előtt. *(néprajz-társasag.hu)*

Felújítás. Teljesen megújult a Debreceni Református Kollégium gimnáziumának Péterfia 1-7. szám alatti százéves épülete. A rekonstrukció során kicserélték az elavult, korszerűtlen épületgépészeti rendszert, a külső és belső villamos hálózatot, új héjazattal erősítették meg a tetőszerkezetet, rendbe tették a homlokzatot. Több tantermet, szaktantermeket alakítottak ki, új, kétszintes tornatermet, sportpályát építettek, interaktív játékokat telepítettek, bővítették az öltözőket, akadálymentesítették az épületet, korszerűsítették a burkolatokat, új bútorokat vásároltak, s lezajlott az oktatási és az informatikai infrastruktúra fejlesztése is. Az első ütem befejezése után, elkezdődött a fejlesztés II. üteme. Ennek során a Kollégium négy-szögének épülete újul meg. Most kerül sor a Fűvészkert u. 2. alatti épület felújítására és átalakítására, ahol az egyházkerület gyűjteményei, levéltára és az egyetemi szakkönyvtár kapnak helyet. *(MTI)*

Nagytemplom. Szeptember 5-től háromnapos zenei fesztivállal, s természetesen hálaadó istentisztelettel ünnepelték meg a debreceni Nagytemplom korszerűsítését. Kívül javították, egészükben lefestették a falakat, kicserélték a lemezborítást és az emelt szint burkolatát. Belül új mészró padlókat raktak le, a mai követelményeknek megfelelő világítást teremtettek, új hangtechnikai rendszert állítottak be, amitől nemcsak a beszéd- és zenei hangzás javult jelentősen, de még az orgona is teltebben szól. *(reformatus.hu)*

Folytatás a 6. oldalon

Folytatás a 4. oldalról (Ne félj, csak higgy!)

Sok bánat, keserűség is adódott. Válások, költözések tarkították életemet. 12 éve költöztem vissza Budapestre, pontosabban 2 lányommal együtt (Zsófi és Réka), szüleim közelébe.

Nem csak a lakásban találtam otthonra, hanem a törökőri gyülekezetben is. Ekkorra már nagyon nagy szükségét éreztem annak, hogy valahol végre gyökeret ereszthessek. Itt találtam rá úgy Istenre, itt érintett, szólított, rázott fel és lehelt új életet belém, hogy azzá lehettem, aki most vagyok. Tavaly a munkámban is eljutottam egy olyan mélypontra, hogy a pályát is ott akartam hagyni. De az Úr Isten ezen a téren is csodát művelt velem. Megharcoltam azért, hogy átkerülve egy másik osztályba, egy másik kolléga mellé, jobb képességű gyerekekhez, bizony végre teljes az örömöm a munkámban is. És

immár önmagam lehetek, nemcsak szakemberként, hanem anyaként, emberként, keresztényként. Teljeségemből, Istennek rajtam keresztül megmutatkozó teljességéből bátran adhatok. Szívesen tanulok a legkisebbektől, tudván, hogy ilyeneké a mennyeknek országa.

Mit írhatnék még? Boldog vagyok! Azt a teljességet élem meg, amit gyermekként éreztem. És Isten gyermekének tudva magamat, ráadásul Isten tenyerén, valóban nincs bennem félelem. Sokszor élem meg, hogy mellettem sokan megtapasztalják azt az érzést, hogy önmaguk lehetnek. Önmagukká válnak. Ha ez lenne életem értelme, vállalom. És ha ehhez egyedül kell is maradnom, nem panaszkodom. Az aratni való sok, hát munkássá válok.

Ne félj, csak higgy! – bíztatom magamat is, hisz sokszor és sokat féltem. A megváltást már elvégezték.

Diakónia Törökőrön

Balázs Péter

A legtöbb embernek diakóniáról betegek ellátása, „rászorulók” segítése, esetleg a hagyományos értelemben vett szegénygondozás jut eszébe. Ezek valóban részei a diakóniai munkának, de korántsem fedik le teljesen. Jézus tanításában a vezető ember szolgálata fogalmazódik meg. Saját szolgálatáról is azt mondja, hogy „az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon.”

Küldetésének ezt a részét akkor szemléltettem a leghatározottabban, amikor az utolsó vacsora közben sorban megmosta a tanítványainak a lábát. Jézus küldetése az volt, hogy megkeresse, ami elveszett és megtartsa azt, amit megtalált, ezért mi sem érhetjük be azzal, hogy felvettük a keresztséget, bizonyosságot tettünk hitünkéről és várjuk az örök életet.

Az Újszövetség számos iránymutatást ad mind a diakónusok

személyét, mind a szolgálók feladatait illetően. A mai kor emberének igen nehéz megfelelnie ezeknek a feltételeknek (1Tim 3,8-13), ráadásul a feladatok egy része módosult is a modern társadalmak létrejöttével. Magyarországon, a rendszerváltoztatást követően, állami és civil, illetve több más egyházi (akár nem keresztény) szolgálat is „versenybe szállt” az emberek testi-lelki jól-létéért.

A közhiedelemmel ellentétben nem lehet megfeleltetni a diakónus munkáját a „világi” szociális munkásával. Némiképpen hasonló feladataik vannak, de előbbi a közösség, utóbbi Isten akarataból cselekszik. A diakóniai szolgálatnak különböző ágai és területei vannak. A speciális élethelyzetben lévők ellátását intézményes keretek között látja el az egyház, ezek az anyatothonok, fogyatékosok, idősek otthonai és napközbeni ellátó intézményei, a nevelőszülői hálózat, ide sorolhatók a lepra-, a vak-, a siket- és a cigánymisszió is.

Folytatás a 6. oldalon

TÖRÖKÖR 5

Folytatás az 5. oldalról
(Diakónia Törökőrön)

Csakhogy, mint azt a Magyarországi Református Egyház szertetszolgálatról szóló törvénye megállapítja, az egyház a gyülekezetekben él, ezért a szeretetszolgálat legfontosabb területe a gyülekezet. Minden gyülekezet feladata, hogy a maga környezetében a Krisztus testéhez tartozók között senki se szenvedjen szükség (ApCsel 4,34). Ennek a feladatnak munkása a gyülekezet megbí-

24 idős testvérhez kellene rendszeresen eljutnunk. Különböző okokból ez eddig nem sikerülhetett.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni azokat a diakóniai feladatokat sem, amelyeket gyülekezeti tagjaink hétről-hétre, hónapról-hónapra lelkiismeretesen és állhatatosan végeznek: fogadják az istentiszteletre érkezőket, elkészítik az úrvacsorai asztalt, lapot szerkesztenek, gyermekekkel ismertetik meg Jézus tanításait, a Hős utcában hirdetik az evangéli-

Szeretetvendégség

zott vagy alkalmazott diakónusa, a gyülekezet minden tagja, presbitériuma és vezetői.

A törökőri gyülekezetnek nem futja arra, hogy főállású diakónust/diakonisszát alkalmazzon, ezért a feladatok egy részét, az idős és beteg testvérek látogatását a presbitérium néhány tagja vállalta. Nekünk, 80 fős gyülekezetnek,

umot, Alfa-csoportot szerveznek, filmklubot vezetnek, illetve segítik a szeretetvendégségek alkalmával, sütnek-főznek, másképpen szolgálnak.

Bizony, a munka sok, a munkás-
kéz kevés, ezért szeretettel várunk mindenkit, hogy együtt hordozzuk egymás terhét és úgy töltsük be a Krisztus törvényét.

Miért nézünk mi filmeket?

Nagy Balázs Ágoston

A filmklub beindítását lelkipásztorunk Balássy András nagytiszteletű úr kezdeményezte, még törökőri szolgálata kezdetén. Elsősorban fiataloknak szóló kapualkalmnak szánta, amely egy számukra vonzó program segítségével nyit utat a gyülekezetbe.

6 TÖRÖKÖR

Ezt a szerepet a filmklub egyelőre nem tudta betölteni. Évek óta viszonylag állandó résztvevői körrel működik, és az átlagos életkor is inkább a nagyszülői korosztályéhoz közelíti. Nagytiszteletű úr most már inkább a gyülekezet két közösségi alkalma egyikeként beszél róla, amely kiegészíti az igei alkalmakat.

Folytatás a 7. oldalon

Folytatás az 5. oldalról
(Hírek)

Kiállítás. Halálának harmincadik évfordulóján, A népdaloktól a genfi zsoldárokig címmel, Balla Péter népzenekutató, egyházzene-sz életét, munkásságát és hatását bemutató kiállítást nyitottak szeptember 23-án a Néprajzi Múzeumban. Balla Péter előbb Kodály Zoltán és Bartók Béla, majd 1932-től Lajtha László tanítványa lett a Néprajzi Múzeumban. A népzene gyűjtését is az ő útmutatásával kezdte el 1933-ban. Balla közel 144 fonográfhangra készített hangfelvételt az 1930-as években, az akkor még kevésbé ismert Bukovina és Moldva területén. Bartók és Lajtha támogatásával Balla Péter hídszerepet vállalt a román és a magyar népzene kutatók között. A harmincas évek második felében készült Pátria lemezsorozatban is jelentős feladatokat kapott. Az ő közreműködésével jelentek meg a rimóci, tiszacsegei és törököppányi népzenei hangfelvételek. 1945 után készült magnó- és filmfelvételei az MTA BTK Zenetudományi Intézetben találhatók. 1937-ben a Soli Deo Gloria elnevezésű református szövetség keretében jelentős szerepe volt az ifjúság zenei nevelésében. Balatonszárszón, a református ifjúsági táborok helyszínén lakást és teljes ellátást kapott annak fejében, hogy valódi népdalokra tanítsa a résztvevő ifjakat. 1938-tól a Református Egyetemes Konvent országos énekügyi titkára lett, ahol egészen 1952-ig tevékenykedett. A Soli Deo Gloria internátusában és a szárszói telepen a zsidóüldözések idején feleségével több száz honfitársukat mentették meg, amiért 1995-ben Jad Vasem-díjat kaptak. (port.hu)

Egy százalék. 2014-ben 90 ezerrel kevesebb magyar adófizető támogatta az egyházakat személyi jövedelemadója egy százalékával. A Magyarországi Református Egyház az idei negatív fordulat egyik legnagyobb vesztese, egyházunk, a NAV előzetes tájékoztatása alapján 210 937 felajánlás mellett 801 656 723 Ft-ot gyűjtött. Ez az eredmény azt jelenti, hogy 2014-ben 9,2 százalékkal kevesebben támogatták a református társadalmi szolgálatot, az egyházi költségvetés pedig százmillió forinttal, 11,1 százalékkal kevesebb egy százalékos bevétellel számolhat, mint tavaly. (reformatus.hu)

A Reformáció Hónapja. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa az idén is október 1-je és 31-e között rendezi meg az Október a Reformáció Hónapja elnevezésű program-sorozatát, amelynek Józsué 24,15 az igéje: „Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk”. A szerda esti megnyitó ünnepséget követően, amely a református, evangélikus, baptista, metodista és pünkösdi egyház egy-egy főpásztorának részvételével a Kálvin téri református templomban zajlott, október 4-én, az Ökumenikus Tanács székházában, Keresztény nő a családban – amit élsz, azt örökíted tovább címmel, Területi Női Találkozóra került sor. A továbbiakban, október 12-én, az albertirsai evangélikus templomban rendezik meg az Ökumenikus Missziói Napot.

Folytatás a 7. oldalon

Folytatás a 6. oldalról (Hírek)

Október 19-én, 17 órakor az Uránia Nemzeti Filmszínházban Gálaesten, október 26-án 17 órakor, a Magyarországi Metodista Egyház központjában, Reformáció Istentiszteleten, október 26-án 17 órakor, a Magyarországi Metodista Egyház központjában, Reformáció Istentiszteleten, október 31-én, ugyancsak 17 órakor a farsori Reformációi Emlékparkban, megemlékezésen vehetnek részt az érdeklődők. (meot.hu)

ALKALMAINK

Hetente

Istentisztelet, vasárnap 10.00
Gyermek-istentisztelet, vasárnap 10.00
Énekkari próba, vasárnap 9.00
Baba-mama kör, szerda 10.00-11.00
Bibliaóra, csütörtök, 17.30-19.00
PICi, péntek 17.30-19.00

Elmaradnak

október 23-án és 30-án a bibliaóra
október 24-én és 31-én a PICi

További alkalmaink:

Házi csoport (kéthetente)

október 1., szerda 17.30-19.00
október 15., szerda 17.30-19.00
október 29., szerda 17.30-19.00
november 12., szerda 17.30-19.00
november 26., szerda 17.30-19.00

Te-TRISZ (hónap második szombat)

október 11., 10.00-16.00
november 8., 10.00-16.00

MÁV-telepi istentisztelet

(Hungária krt. 1-3. 30. ép.)
október 3., vasárnap 16.00-17.00
október 26., vasárnap 16.00-17.00
november 2., vasárnap 16.00-17.00

Gyülekezeti kirándulás

október 24., péntek 9.00-16.00

Ünnepi istentisztelet

Reformáció: október 30. 18.00

Kézműves gyermekdélután

november 29., szombat 15.30-18.00

Gyülekezeti délután

Hálaadó istentisztelet
november folyamán, egy hétvégi délutánon, pontos időpont még egyeztetés alatt

Lelkészi fogadóórák:

kedd: 17.00-19.00
szerda: 9.00-10.30
csütörtök: 15.00-17.00
A fenti időpontokban – a lehetőségekhez mérten – mindig igyekszünk rendelkezésre állni. További időpontok telefonon egyeztetethetők.
Lelkipásztor: Balássy András
telefon: 333-1942
mobil: 30-638-4719
e-mail: torokor@bpszak.hu
honlap: www.torokor.hu

Folytatás a 6. oldalról Miért nézünk mi filmeket?

(A másik közösségi, vagyis nem kifejezetten igei alkalom a félévenkénti gyülekezeti kirándulás.)

A filmek, amelyeket megnézzünk, világi mozifilmek, általában az elmúlt évtizedek terméséből, nagyjából amerikaiak, bár időről időre elkalandozunk régebbi idők, és más országok filmjei felé is. Ezek a filmek, noha művészileg értékesek, és összességükben, vagy legalább bizonyos szempontokból kiválóak, általában nem keresztény szemlélettel készültek, néha pedig kifejezetten kritikusak, akár ellenségesek is a kereszténységgel és az egyházzal szemben. Előfordul, hogy képi tartalmukban felkavaróak, bűnt, erkölcstelenséget (is) ábrázolnak, szereplőik pedig mosdatlan kifejezéseket (is) használnak. Természetesen nem mind ilyen, de ilyen is van közöttük.

Miért nézünk mi ilyen filmeket? Miért tesszük ki magunkat ilyen hatásoknak?

A helyzet az, hogy nem csak nézzük, de meg is beszéljük a filmeket. A filmklub elsősorban attól a beszélgetéstől filmklub, ami a film megtekintését követi. Igaz, a filmnézés is más közösen, elöttezésben kivetítve, csak a filmre

figyelve. Többször megtapasztaltam már, hogy egészen más mélységű élmény volt egy film megtekintése a filmklub, technikailag szerény, de az otthoni filmnézés körülményein még így is túltevő keretei között, mint otthon, egyedül, a televízió képernyőjén, esetleg reklámokkal is megszakítva.

A filmek, bármilyen szemlélettel, és bármilyen lélekkel készültek is, az élet, mindnyájunk életének problémáit vetik fel, amelyek különféle gondolatokat keltenek bennünk. Ezeknek a gondolatoknak a megosztásán keresztül jobban megértjük a filmeket, közelebb kerülünk egymáshoz, és talán önmagunkat is jobban megismerjük. Olykor az igei reflexió is felbukkan beszélgetéseinkben.

Az irodalmi művek és műalkotások értékelésével foglalkozó tudományokban régóta közhely, hogy egy alkotás legalább annyira a befogadás (olvasás, hallgatás, nézés) folyamatában születik meg, mint akkor, amikor a szerző, a művész elvégzi a maga munkáját. Ennek megfelelően, amit kapunk, sohasem ugyanaz, mint amit valaki más kap. Mi keresztény szemmel nézünk és értelmezünk nem keresztény, de figyelemreméltó filmeket, tudatában annak, hogy: „Minden tiszta a tisztának” (Tit 1,15).

Elveszett értékeink

Varga Lajos Márton

Mint szó esett már róla, 1952 óta volt harangunk, az 1951-ben törvénytelenül felszámolt Lórántffy diakonissza anyaház elraktározott vagyontárgya, Fekete Sándor esperes ajándéka. 1954-ben otthonra is talált az akkor felépült toronyban. Eleink azonban, miért, miért nem, elégedetlenek lehettek vele, mert az 1955. január 23-án tartott presbiteri gyűlés jegyzőkönyve szerint akkori lelkészünk, Szemenyei Sándor, arról beszélt, hogy a tervezett új harangra az anyag összegyűlt,

az öntésére 3000 forintot kell gyűjteni, s akkor reménység szerint a harang 1955 virágvasárnapján, de legkésőbb pünkösdkor megszólalhat. Több szó aztán az ügyről jó darabig nem esett.

1956. május 6-án azonban, a presbiteri jegyzőkönyv szerint, küldöttség jelent meg Törökörösten. A Külső-Üllői úti gyülekezet képviselői azért jöttek, mert az ott korábban adminisztrátorként ténykedő Szemenyei Sándor ígéretet tett arra, hogy a törököröstei egyik harangját megkapják. Vagyis a harangot mégis megöntötték.

Folytatás a 8. oldalon

Sőt, alighanem a toronyba is beköltöztették, mert a semmi meglepetést nem mutató, és ellenállást sem tanúsító, sőt, az ügyet „melegen pártfogoló” testület azzal a feltétellel mondott igent, hogy a harangot „minél előbb szereljék le és szállítsák el, s ha a Külső Üllői úti gyülekezet bármikor, bármilyen oknál fogva nem tartaná meg a harangot, az szálljon vissza a törökőri egyházközségre”.

1957. január 13-án még egyszer előkerült a harang ügye. Szemenei Sándor bemutatta a Külső-Üllői úti lelkész presbitériumunkhoz intézett „mentegetődző” levelét,

Nem került elő a harang leírása, nem ismerjük átmérőjét, súlyát, kinézetét, üzenetét, hangját, s azt sem, miért ajándékozta el a presbitérium olyan könnyű szívvel, ha a toronyban lakó nem tetszett neki, méghozzá annyira nem, hogy igen komoly összeg összegyűjtésére vállalkozott.

melyben magyarázni próbálja bántó hanyagságát, hogy t.i. a törökőri egyházközség által nekik ajánlódott harang felszentelésére a törökőri gyülekezetet a felszentelés előtt egy órával hívták meg.” Ennél többet lehetetlen volt megtudni róla. Nem került elő leírása, nem ismerjük átmérőjét, súlyát, kinézetét, üzenetét, hangját, s azt sem, miért ajándékozta el a presbitérium olyan könnyű szívvel, ha a toronyban lakó nem tetszett neki, méghozzá annyira nem, hogy igen komoly összeg összegyűjtésére vállalkozott.

A harangunk további sorsáról Bereczky Zoltán nagytiszteletű úr, a Budapest Külső-Üllői Úti Református Missziói Egyházközség jelenlegi lelkipásztora arról tájékoztatta a Törökőrt, hogy a metró egykori építése miatt azt a templomot, eredetileg barakkot, 1974-ben haranglábjaival együtt eldözerolták, és persze nyoma veszett

mindennek, így a harangnak is. Az 1987-ben felszentelt új templom haranglábjára már egy egészen új harang került. S minthogy a pincében tárolt iratokat csőtörés miatt szennyvíz öntötte el, az előzményeket már ő sem tehette világosabbá.

Az eset nem egyedülálló. Szemenei Sándor 1956. május 6-án jelenti a presbitériumnak, hogy Balázs István (1908-1995) – Búza Barna (1910-2010) és Pándi Kiss János (1905-1981) szobrászokkal együtt – ajándékként felajánlotta a református lelkész, nyelvtudós, filozófus, zsoltárköltő, egyházi író, műfordító Szenczi Molnár Albert (1574-1634), a súlyos török fogságot szenvedett prédikátor Szegedi Kis István (1505-1572), és a lelkész bibliafordító Károli Gáspár (1529-1591) szobrának elkészítését. Arról egy szó sem esett, hogy mi indította a három művészt a nagyvonalú ajánlatra, s hogy miféle művek lettek volna ezek. Mellszobrok? Reliéfek? Egész alakos kispasztikák? Öntött munkák? A Balázs Istváné elkészült, mert a presbitérium 1957. november 3-án köszönetet mondott neki a Szenczi Molnár Albert portréért. A másik kettőt azonban mély csend veszi körül. A két művész talán elkedvetlenedett, s lemondott az egészről. Őket megkérdezni már nem lehetett. Nem tudni Balázs István munkájának sorsáról sem. Mi lett vele? Nem találtam a művész műveinek listáin, s nincs semmilyen további nyoma a törökőri jegyzőkönyvekben, vagyonleltárakban. Emlékezni sem emlékszik rá senki. Összetört? Elvitte valaki a szüntelen zajló renoválások kártétele elől? Vagy csak úgy, a maga hasznára? Visszakérte volna Balázs István? Meglehet, hiszen itt élt és dolgozott a Százados úti művésztelepen, láthatta a mű veszélyeztetettségét! De azért ez kevésbé hihető. Minden esetre a gyülekezet veszteségei igen jelentősek, minthogy a szóban forgó portrék most (Balázs István, Búza Barna, Pándi Kiss István hasonló műveinek forgalmi értékét látva) milliókat érnének. Mégis csak az ország legjobb szobrászairól beszélünk.

Kedves és elmulaszthatatlan kötelessége a Törökőrnek, hogy értesítse olvasóit: június 10-én, az Úr boldogító ajándékaként, megszületett Szabó Gábor és Bárász Ágnes gyermeke, Lilla. A gyülekezet, bár késve, de annál nagyobb örömmel fogadta az új élet hírét.

IMPRESSZUM

TÖRÖKÖR

2014. október

A Budapest-Törökőri Református Egyházközség lapja.
Kiadja a Presbitérium.
Felelős kiadó: Balássy András

E számban közreműködtek:

Balássy András
Balázs Péter
Barabás Ildikó
Bátori Zsófia
Dr. Nagy Sándor
Dr. Nagy Sándorné
Nagy Balázs Ágoston
Varga Lajos Márton